

- β) αν η αναθέτουσα αρχή έχει τέτοια υποχρέωση, αλλά δεν την εκπληρώσει, να υπάρχει επαρκής βάση για το δικαστήριο να κηρύξει τις πράξεις της παράνομες, επειδή δεν διασφάλισε τη διαφάνεια και την αντικειμενικότητα της διαδικασίας και δεν ζήτησε αποδεικτικά στοιχεία από τον προσφεύγοντα ή επειδή δεν έλαβε απόφαση με δική της πρωτοβουλία σχετικά με την ενδεχόμενη επιρροή που η προσωπική κατάσταση των συνδεόμενων προσώπων μπορούσε να έχει στο αποτέλεσμα του διαγωνισμού;
- 4) Πρέπει οι κανόνες δικαίου τους οποίους αναφέρει το τρίτο ερώτημα και το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (από κοινού ή χωριστά, χωρίς όμως περιορισμό μόνο σε αυτές τις διατάξεις) να νοηθούν και να ερμηνευθούν, υπό το πρίσμα των αποφάσεων του Δικαστηρίου στις υποθέσεις C-538/13, eVigilo· C-74/14, Eturas κ.λπ., και C-542/14, VM Remonts, κατά τέτοιον τρόπο ώστε:
- α) όταν διαγωνιζόμενος (ο προσφεύγων) έχει πληροφορηθεί την απόρριψη της χαμηλότερης προσφοράς, που είχε υποβληθεί από έναν από τους δύο συνδεόμενους διαγωνιζόμενους σε δημόσιο διαγωνισμό (διαγωνιζόμενος Α) και το γεγονός ότι ο άλλος διαγωνιζόμενος (διαγωνιζόμενος Β) κηρύχθηκε ανάδοχος, και λαμβανομένων υπόψη επίσης των λοιπών περιστάσεων που έχουν σχέση με αυτούς τους διαγωνιζόμενους και τη συμμετοχή τους στον δημόσιο διαγωνισμό (το γεγονός ότι οι διαγωνιζόμενοι Α και Β έχουν το ίδιο διοικητικό συμβούλιο, το γεγονός ότι έχουν την ίδια μητρική εταιρία, η οποία δεν έλαβε μέρος στον διαγωνισμό, το γεγονός ότι οι διαγωνιζόμενοι Α και Β δεν γνωστοποίησαν τους δεσμούς τους στην αναθέτουσα αρχή και δεν έδωσαν χωριστά ο κάθε ένας πρόσθετες διευκρινίσεις σχετικά με τους δεσμούς αυτούς επειδή ειδικά δεν τους ζητήθηκε κάτι τέτοιο, το γεγονός ότι ο διαγωνιζόμενος Α παρέσχε, με την προσφορά του, μη συνεκτικές μεταξύ τους πληροφορίες σχετικά με τη συμμόρφωση των προταθέντων μεταφορικών μέσων (απορριμματοφόρων) με τον όρο EURO V της προκηρύξεως, το γεγονός ότι ο ίδιος διαγωνιζόμενος, ο οποίος είχε υποβάλει τη χαμηλότερη προσφορά που απορρίφθηκε λόγω ελλείψεων που εντοπίστηκαν σε αυτήν, πρώτον, δεν αμφισβήτησε την απόφαση της αναθέτουσας αρχής και, δεύτερον, άσκησε έφεση κατά της απόφασης του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, με την οποία (έφεση), μεταξύ άλλων, αμφισβήτησε τη νομιμότητα της απορρίψεως της προσφοράς του κλπ.) και όταν η αναθέτουσα αρχή δεν προέβη σε καμία ενέργεια σχετικά με όλες αυτές τις περιστάσεις, να είναι αυτά τα στοιχεία από μόνα τους επαρκή ώστε να θεμελιωθεί αξίωση ενώπιον δικαιοδοτικού οργάνου να κηρύξει παράνομες τις πράξεις της αναθέτουσας αρχής επειδή δεν διασφαλίστηκαν η διαφάνεια και η αντικειμενικότητα της διαδικασίας και, επιπλέον, επειδή δεν ζητήθηκε να παράσχει ο προσφεύγων συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία ως προς την αθέμιτη συμπεριφορά των διαγωνιζόμενων Α και Β;
- β) να κριθεί ότι απλώς και μόνο το γεγονός ότι ο διαγωνιζόμενος Β υπέβαλε οικειοθελώς δήλωση πραγματικής συμμετοχής, ότι τηρήθηκαν από τον διαγωνιζόμενο Β τα ποιοτικά κριτήρια διαχείρισεως για τη συμμετοχή σε δημόσιο διαγωνισμό και, επιπλέον, ότι οι υποβληθείσες από τους συγκεκριμένους διαγωνιζόμενους προσφορές δεν ήταν πανομοιότυπες από τυπικής και ουσιαστικής απόψεως, δεν είναι αρκετό για να θεωρηθεί ότι οι διαγωνιζόμενοι Α και Β απέδειξαν στην αναθέτουσα αρχή ότι πραγματικά και με θεμιτό τρόπο έλαβαν μέρος στον δημόσιο διαγωνισμό;
- 5) Μήπως οι ενέργειες συνδεόμενων οικονομικών φορέων (που αμφότεροι είναι θυγατρικές της ίδιας εταιρίας), οι οποίοι έλαβαν χωριστά μέρος στον ίδιο διαγωνισμό αξίας ίσης με αυτή διεθνούς δημόσιου διαγωνισμού, και όταν η έδρα της αναθέτουσας αρχής που προκήρυξε τον διαγωνισμό και ο τόπος παροχής των υπηρεσιών δεν απέχουν πολύ από άλλο κράτος μέλος (τη Δημοκρατία της Λετονίας), μπορούν, κατ' αρχήν, να αξιολογηθούν –λαμβανομένης υπόψη, μεταξύ άλλων, της οικειοθελούς υποβολής δηλώσεως ενός εξ αυτών των οικονομικών φορέων ότι δεσμεύεται από τις αρχές του θεμιτού ανταγωνισμού– με γνώμονα τις διατάξεις του άρθρου 101 ΣΛΕΕ όπως έχει ερμηνευθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου;

(¹) Οδηγία 2004/18/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, περί συντονισμού των διαδικασιών συνάψεως δημοσίων συμβάσεων έργων, προμηθειών και υπηρεσιών (ΕΕ 2004, L 134, σ. 114).

(²) Οδηγία 89/665/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων περί της εφαρμογής των διαδικασιών προσφυγής στον τομέα της συνάψεως συμβάσεων κρατικών προμηθειών και δημοσίων έργων (ΕΕ 1989, L 395, σ. 33).

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (Λιθουανία) στις 18 Οκτωβρίου 2016 — Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos κατά AB SEB bankas

(Υπόθεση C-532/16)

(2017/C 006/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική

Αιτούν δικαστήριο

Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναιρεσείουσα: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Αναιρεσίβλητη: AB SEB bankas

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχουν τα άρθρα 184 έως 186 της οδηγίας 2006/112/EK ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, ο μηχανισμός διακανονισμού των εκπτώσεων τον οποίο προβλέπει η οδηγία 2006/112/EK δεν είναι εφαρμοστέος στην περίπτωση όπου η αρχική έκπτωση του φόρου προστιθέμενης αξίας (ΦΠΑ) δεν ήταν δυνατή διότι η σχετική πράξη ήταν απαλλασσόμενη παράδοση γεωτεμαχίων;
- 2) Επηρεάζεται η απάντηση στο πρώτο ερώτημα από το ότι 1) αρχικά έγινε έκπτωση του ΦΠΑ για την αγορά των γεωτεμαχίων λόγω της πρακτικής της φορολογικής διοικήσεως να θεωρεί, εσφαλμένως, την επίδικη πράξη ως παράδοση γηπέδων προς οικοδόμηση η οποία υπόκειται σε ΦΠΑ σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 2006/112 ή/και 2) μετά την αρχική έκπτωση από τον αγοραστή, ο προμηθευτής των γεωτεμαχίων εξέδωσε πιστωτικό σημείωμα ΦΠΑ προς τον αγοραστή τροποποιώντας τα ποσά ΦΠΑ που αναγράφονταν (διευκρινίζονταν) στο αρχικό τιμολόγιο;
- 3) Αν στο πρώτο ερώτημα δοθεί καταφατική απάντηση, έχουν τα άρθρα 184 ή/και 185 της οδηγίας 2006/112/EK την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, αν δεν ήταν δυνατή η αρχική έκπτωση διότι η πράξη απαλλασσόταν από τον ΦΠΑ, η υποχρέωση του υποκειμένου στον φόρο να διακανονίσει την έκπτωση πρέπει να θεωρηθεί ότι γεννάται αμέσως ή μόνον αφού γίνει γνωστό ότι δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί η αρχική έκπτωση;
- 4) Αν στο πρώτο ερώτημα δοθεί καταφατική απάντηση, έχει η οδηγία 2006/112, και ιδίως τα άρθρα 179, 184 έως 186 και 250 την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υποθέσεως της κύριας δίκης, τα προς διακανονισμό ποσά του εκπεστέου ΦΠΑ εισροών πρέπει να εκπίπτουν εντός της φορολογικής περιόδου κατά την οποία γεννήθηκε η υποχρέωση ή/και το δικαίωμα του υποκειμένου στον φόρο να διακανονίσει την αρχική έκπτωση;

(¹) EE 2006, L 347, σ. 1.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Λιθουανία) στις 25 Οκτωβρίου 2016 — UAB «Spika», AB «Senoji Baltija», UAB «Stekutis», UAB «Prekybos namai Aistra» κατά Žuvininkystės tarnyba prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos

(Υπόθεση C-540/16)

(2017/C 006/36)

Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική

Αιτούν δικαστήριο

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσες: UAB «Spika», AB «Senoji Baltija», UAB «Stekutis», UAB «Prekybos namai Aistra»

Εφεσίβλητη: Žuvininkystės tarnyba prie Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerijos

Λοιποί διάδικοι: Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija, BUAB «Sedija», UAB «Starkis», UAB «Baltijos šprotai», UAB «Ramsun», AB «Laiivité», UAB «Baltlanta», UAB «Strimelė», V. Malinausko gamybinė-komercinė firma «Stilma», UAB «Banginis», UAB «Monistico», UAB «Rikneda», UAB «Baltijos jūra», UAB «Grinvita», BUAB «Baltijos žuvys»